

PLACEN ZA ŽIVOT

Karel Keslly Mazánek

Karel Kesly Mazánek: Placen za život

Karel Kesly Mazánek

Placen za život

Já za tě les pokácím,
ke kořenům předků se navracím,
a kde jsou naše kořeny,
který svět je ten neměnný?
Kdo ví, odkud jsme a kam jdeme,
píšu, píšu, a tak se to pak někdy sejde,
zas mám v merku jiný příběh,
další je to tratě běh,
zase mě chytají bláznivé nápady,
proč jen já mám tyto spády?
Nevím, nevím sám,
komu se jen podobám...
Placen za život, existenci
já, ty, on, ona, ono, prostě všici,
každý má svůj díl přesně daný,
je to takový, dá se říci, animovaný film hraný,
realita je a není,
ale mnoho lidí o tom neví,
a tak píši další příběh,
je to na dlouhou trať běh.
Zas se v řádcích, slovech utápím,
v moři beznaděje se pak potápím,
do hloubky, do nitra nahlédnu,
s otevřeným srdcem pohlédnu...

Prolog

Planeta Regis 1 je od Země hodně vzdálená. Je v souhvězdí Střelce. Má dva měsíce – Rudor a Mokit. Rudor téměř nezapadá a je spíše do blankytně modré barvy. Zato Mokit je vidět jen ojedinele. Vždy když slunce vychází, tak jej na pár minut překryje svojí zelenou září a pak zase zapadne za obzor. Ani jeden z měsíců není obyvatelný. Ostatně na Regis 1 je dostatečné místo pro všechny. Ale je to prazvláštní místo. Jsou zde tvorové různých velikostí i zjevu. Od malých až po ty velké, avšak co na výšce některému z nich přibýlo, to mu zase ubralo na inteligenci. Nicméně se zde tak nějak všichni mají v lásce, je to idylická planeta. Téměř. Sem tam se přece jen někomu povede zkazit den druhému, a kvůli tomu mu narůstá karmický dluh vůči společnosti, který je třeba splatit, ale ne zde – na jiných planetách, jelikož tato planeta je pro všechny startovním bodem, ze kterého vyrážejí, tak říkajíce, do světa na zkušenou. Peníze, jak je známe, zde neexistují, každý má přiděl kreditů na celý eón a s ním si musí vystačit. Nedají se jakkoli získat, i když vlastně ano – za pomoci Cestovky, ale to je na delší povídání...

Jak už bylo řečeno, tak je to tu s kredity na štíru. Ale ne každému to stačí, a tak hledají různé možnosti, jak kredity získat, a především,

jak se zbavit svého karmického dluhu, který zde nelze odčinit a pouze narůstá... Každý se s tím vypořádává, jak umí, tak jako náš hlavní hrdina Kmitko a jeho přítel.

Kmitko v mládí dost rozhazoval a užíval si, což byla mladická nerozvážnost, a postupem času se z něj stal bezdomovec, či jak to říci. Děлил se s kamarádem o jídlo a byl rád, že tak tak přežívá. Ostatně dobrých přátel je poskrovnu, a proto je rád, že si našel někoho, kdo mu rozumí. Jeho kamarádem je, dá se říci, takový kůň s vepří hlavou, spíš poník než kůň, ale ani tohle přirovnání není zcela správné. Jak jinak lze nazvat koně, jenž má místo kopyt ruce? To je taková místní zvláštnost této planety – nikdo zde nemá nohy – všichni tu chodí po rukách. Jen zaměstnanci Cestovky mají nohy, jinak nikdo. Také jsou zde zajímavá obydlí, není tu žádný panelák, jak jej známe my, ale spíše jen doupata, či jak to nazvat. Většina tvorů žije v otevřeném prostoru, a aby se některý z nich dostal do „města“, tak je třeba být velmi skromný a pomáhat svým druhům. Díky tomu se karma maže, ale ještě nikdo si ji zde zcela nesmazal. Naopak. Díky různorodosti vzhledu i povah je obtížnější si ji alespoň udržet na nějaké přijatelné hodnotě. Města jsou jako lákadla, ale žít v nich je velké zatížení pro každého tvora. A pak je to, dá se říci, i taková výsada, za kterou se však platí tato vysoká cena. Je to, jako byste postoupili ze školky rovnou na vysokou školu. Než se naučíte vše potřebné, tak uděláte hromadu chyb, kterých pak litujete, ale už se s tím nedá nic moc dělat... I když...

Rozhodnutí

Seděl jsem zkroušený nad tím, jak jsem dopadl. Vše bylo v háji. Celá moje dosavadní existence byla k ničemu, nic jsem tím nezískal. Spíš naopak, topil jsem se v karmických dlužích i finančně jsem na tom byl bídne, necelých pět miliónů. Jenže co to je, když máte prožít celý eón na jedné planetě? Byl jsem naprostý žebrák.

Přemítal jsem, co dál, jakým směrem se dát. A tu mi do očí bleskla reklama: „Naroďte se jako nový člověk na planetě Zemi, zaplatíme vám!“ Přišlo to jako na zavalanou, ihned jsem se rozhodl, že to zkusím, a zašel na pobočku Cestovky. Byla to neuvěřitelná nabídka, zde se kredity totiž vydělat nedaly. Jen se platilo a platilo.

„Zdravím, jaké máte přání?“ optala se mě slečna v těsně upnutých šatech nachové barvy.

„Chci na Zemi, prý za to platíte.“

„Ano, platíme. Co konkrétního požadujete zaplatit a do jaké části byste rád?“

„Je mi to jedno, potřebuji toho splatit co nejvíc, především karmické dluhy, ale i kredity by se šikly.“

„Dobrá tedy, zadejte mi svoje iniciály a počítač se vám podívá, co by bylo tak nejvhodnější.“

„Jmenuji se Kmitko a prozatím je má energie zde, na Regis 1.“

„Zadáno. Jakmile to vyhodnotíme, dáme vám vědět.“

„A to nemůžete hned? Čas mám, počkal bych.“

„Je vidět, že jedete s Cestovkou poprvé...“

„Ano.“

„Je třeba velkého a složitého výpočtu pro optimální destinaci. Nehledě na to, že se vždy čeká na vhodný časový okamžik narození.“

„Aha... Dobrá tedy. Děkuji za informaci. A jak mě budete kontaktovat?“

„Uvidíte, ale nemějte obavy, dozvíte se to včas, abyste se mohl připravit.“ A opět se na mě usmála.

Co jsem měl dělat, odebral jsem se zase domů na Regis 1. Zas do toho bahna, ve kterém jsem se plácal už celý eón. Už mě to tam štválo, nic se mi nedařilo, všichni na mě jen plivali a pohrdali mnou. Byl jsem na ulici, nic neměl, žádný domov, jen pár papírů na přikrytí, co by zakryly můj kožich a mých šest rukou. Do konce eónu zbývala dlouhá doba a oněch pět milionů jsem měl čistě na kousek žvance a nějakého toho červa. Zde se nedalo dělat nic. Nedaly se vydělat peníze ani hromadit, jen se tu platilo a platilo, ale byla to moje rodná planeta, tak jsem ji měl rád a už si tu na to nějak zvykl. Jeden kredit za jídlo na celý den a deset za bydlení, což jsem si nemohl dovolit.

Tak jsem tak přemítal o novém světě, jaký asi bude? A jak je to tam s kredity? A co má karma?

Z myšlenek mě vytrhl kamarád, který se právě probral z dřimot: „Nad čím zase dumáš?“

„Byl jsem v Cestovce...“

„Jo tááák, tobě se tu nelíbí, že...“

„Víš, jak to se mnou je. A oni platí za život na Zemi.“

„Bacha na ně, jsou to koumáci.“

„Jak to?“

„To poznáš sám.“

„Ty už jsi s nimi jel?“

„Jo, a skončil jsem tady.“ A rozesmál se, ale jeho vrásky ukazovaly opak. Ostatně i já jsem tu byl s ním, tak mi nemusel říkat, jak se asi cítí, zde, pod papírem, bez ničeho.

„Pověz mi něco o tom.“

„Nemůžu, dal jsem své slovo.“

„Proč?“

„Požadavek Cestovky.“

„To je zajímavé, takže je to na slovo?“

„Tak nějak, ale už se mě na to neptej. Proč tě to vlastně oslovilo?“

„Vždyť jsem ti říkal, že potřebuji splatit dluhy...“

„A jo, promiň, jsem už hlava děravá. To víš, pamatovat si všechno už za ta léta nemůžu.“

„Za jaká léta, já ti to říkal před chvílí.“

„No jo, jenže já jsem i jinde, tak nestíhám a zapomínám...“

„Co prosím?“

„To se pak taky dovíš.“

Kurnik, co to vlastně povídá? To si nepamatuje poslední minutu, nebo co?! Jak to, že jako žije někde jinde? A vrtalo mi to v hlavě, ale dál jsem se už neptal, jelikož se zvedl a odešel do blízkého obchodu. Tentokrát se mě ani nezeptal, co bych si dal, že by to donesl. Pravda na výběr moc nebylo za ten jeden kredit, ale i tak. Divné.

Oznámení

Seděl jsem, co seděl, tak nějak pololežel opřen o kus dřeva a pojídal zrovna pečeného červa, když mě najednou popadla myšlenka: Stav se v Cestovce! Ale zaplašil jsem to, tak brzo to ještě jistě mít nebudou, když mi říkali, že je třeba složitého výpočtu... Ale za chvíli zas a ještě silněji... Tak jsem se tedy zvedl, nechal červa červem a šel směr Cestovka.

Otvírám dveře a v nich jeden z mých přátel. Brečel.

„Co se stalo?“

„Nic, nech mě!“

„Mohu ti nějak pomoci?“

„Nemáš jak a už se mě neptej,“ a rozběhl se kamsi do dáli. Že by varování? Co to mělo znamenat?! Ale nějak jsem toho nedbal a vešel.

„Zdravím vás, už to máte nachystané, jste tu včas,“ A zase se na mě ta přívětivá dívka usmála, tentokrát na sobě měla bleděmodré přiléhající tričko se zlacenými ornamenty ve tvaru Božího oka.

„Tak a co teď?“

„Jen vám vysvětlím postup a můžete na cestu. Nicméně, než k tomu dojde, tak potřebuji vaše slovo, že vše, co se zde dozvíte, si

necháte čistě jen pro sebe. Za každé slovo, které by se jen lehce dotklo naší Cestovky, je pokuta jeden kredit.“

„Dobře, souhlasím.“

A ta milá dívenka mi začala odříkávat pravidla a co a jak, včetně ceníku za prokázané služby Cestovce. Naštěstí jsem měl dobrého pamatováka a nemusel si to nikam psát, ostatně to ani nebylo umožněno, jak jsem se dozvěděl. Zajímavé. No, nechám se překvapit a zkusím si to na vlastní kůži, co se k nim dostane a co ne... Přece nemůžou být všude, to se prostě nedá. Ale jak jsem tak o tom přemýšlel, tak se na mě ta dívčina tak nějak divně podívala, a mě hned popadl pocit provinilosti. Současně mě napadla i otázka, zda mi nevidí do mysli. Ale to přece nejde, to jsou jen povídačky.

Vše už bylo dopovězeno, na účet mi byl připsán bilion kreditů a já se chystal k odchodu. Jen mi bylo připomenuto, abych si šel dneska dřív lehnout a nepřepínal síly. Proč? To jsem se měl dozvědět už za několik málo hodin. Ale nepředbíhejme děj. Najednou byl svět parádní. Byl jsem jako král a hned spěchal říct tu novinu, že mám kredity, svému příteli...

„Já s tebou nikam nejdu, to nejsou čisté kredity...“

„Co prosím?“

„Je to ďáblovlo dílo!“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Dočkáš se. Nerozhazuj. Budeš rád, že ti ze všeho zbude trocha na obživu tady.“

Nechápal jsem. Najal jsem pro nás ten nejdražší pokoj v hotelu a pak ulehl ke spánku. Co dělal můj přítel, to už nevím. Jen jsem mu řekl, že když bude chtít, tak tam kdykoli může přespat, a současně jsem tam nechal v bankovním trezoru i hotovost pro případ nouze. Nějak mě to běhání po rukou zmohlo a já nakonec jsem ulehl sám na lože. To jsem ještě netušil, že tento den na Regis 1 byl mým posledním, a že se sem vrátím jako naprostý žebrák, který nemá ani na kus žvance, a jehož život bude ještě daleko horší, než jak jsem to viděl teď...

Praktiky Cestovky

Spal jsem a zdál se mi sen, zvláštní, byl jsem zavřený v jakési díře, vše tu bylo červené, takové průhledné, viděl jsem to ze třetího pohledu... Najednou jsem si to uvědomil... NESPÍM, JE TO REALITA!!! Co teď? Začal jsem rukama bušit o stěnu, ale nešlo to. A pak, měl jsem jen DVĚ!!! Kdo mě takto zmrzačil?! A co mi to roste ve spodku těla? Co to je za výrůstky? Je to sice podobné rukám, ale ruce to nejsou... Začal jsem kolem sebe mlátit hlava nehlava používaje všech svých čtyř údů... Kdo mi nahradí ty mé? Takto vypadá vězení? Za co? Proč? Nic špatného jsem neudělal. Do mozku se mi vetřela myšlenka: Pokud chcete žít v novém světě, tak zaplaťte 50 % ze všech kreditů, co máte, Cestovce. A už jsem věděl, odkud vítr vane! Napálili mě!!! Co se dá dělat, chci žít, zaplatím. Tu se mi v mozku ozvalo. Transakce provedena, vaše energie se přenesla do tohoto světa během pár okamžiků, čekejte a vyčkejte na signál.

„A co mé ruce?“ otázal jsem se v duchu Cestovky.

„Zásadní dluh byl uhrazen odebráním dvou rukou,“ zaznělo.

Znova jsem se neudržel zlostí a mlátil kolem sebe hlava nehlava...

„Já k tomu nedal souhlas!!!“

„Ale ano, nový svět si žádá novou stavbu těla, o tom jste informován byl...“

Pojednou jsem cítil, že jakási energie proudí do tohoto vězení zvenčí. Ne, nebyla to má energie, tohle bylo jiné, ale tak nějak mi blízké... Uklidnil jsem se...

Mezitím u Ley a Pavla.

„Už zas kope, už kope!“

„Ukaž, taky si sáhnu.“

„Já ti mám, Pavle, takovou radost.“

„A nebolí tě to moc?“

„Ani ne, vím, že je živý, že už žije, na tohle jsem čekala dlouhá léta.“

Psal se rok 2024. Lei bylo 27 let a s Pavlem byla už dlouho, ale nemohla otěhotnět, nešlo to. Stalo se to náhodou, nikdo tomu nerozuměl, ani doktoři nechápali, jak je to vůbec možné. Byla už dávno smířená s tím, že dítě mít nebude, až jednoho dne se to povedlo. Děkovala universu, to byla její víra, víra v jsoucnost, v koloběh života. Netušila, co se odehrává s dítětem, které právě nosí, a že také prošla stejným procesem Cestovky a jejích praktik. Ano, Cestovka má nastavený program tak, že na konci všech transakcí se zapomíná, aby nikdo nic nevěděl a netušil, co jsou zač. Pravda, sem tam se něco objeví, ale v tomto světě, na Zemi, to jsou jen babské povídačky. Nikdo tomu nevěří. Natož, aby to někdo vzal v potaz.

„Pohlad' si ho,“ ukázala Lea na břicho.

„No jo, už cítím, jak se hýbe, zklidnilo se.“

„Zítřejdu na ultrazvuk. Půjdeš se mnou?“

„S tebou kamkoli, miláčku. A pak jsem zvědav, zda už je vidět, zda je to kluk nebo holka.“

„Právě, to už by teď mělo být vidět...“

„Naštěstí máme univerzální vybavičku. Ještě sehnat kočárek...“

„Po něčem se ti podívám.“

„Věnuj se raději práci. Teď budeme tři, a to nebude lehké v této době.“

„Nějak to dáme, nedělej si starosti a hlavně buď v klidu a o nic se nestarej, vše zařídím.“